

πούχουν πατέρα Βελζεβούλ, κι' έχουν μητέρα Λάμια,
κι' όπου μετατοπίζουνε τούς βράχους σάν σκαμνιά.

«Γυρνῶ τόν νοῦ μου ὑστερα, Κουταλιανέ, σ' έσέ,
μὰ σάν τόν άπιστο Θωμά δέν ψάχνω, δέν συγκρίνω,
καί μέ κλειστά τά μάτια μου εἰς τήν ὑγειά σου πίνω,
γίγαντα, γυμνέ τῆς Ἀστραπῆς, Ἀκρίτα, κολοσσέ!

Χαῖρε, άτσαλένια δύναμις, παντοτεινή θεά,
όπου ένθ' κεφάλια σπᾶς, όλοι, μικροί, μεγάλοι,
σέ νοιόθουν άμα δείχνεσαι, χωρίς νά σπᾶν, κεφάλι...
Τεῖμαι ἔμπροστά σου; βάτραχος, πού μ' ένα δρό κοά
ξαφνίζω ένα λέοντα, σταλιά σ' ώκεανό,
αὐθάδης Λιλιπούτειος ἑστοῦ Γκιούλιδερ τή μύτη,
καί πέφτει τὸ ποτήρι μου καί τὸ κορμί μου φρίττει,
τρέμ' ἡ φωνή ἑστά χεῖλη μου, τὰ λόγια λησμονῶ.

Εἶπεν αὐτά καί τῶδαλε άμέσως ἑστην τρεχάλα,
όπότεν ὁ Κουταλιανός άρπάζει μία μπάλα,
καί παρ' ὀλίγο ἑστό σταυρό νά τοῦ τήν καταφέρη,
άν άνωτέρα δύναμις δέν τοῦπιανε τὸ χέρι.
Μὰ κι' ὁ Δαμβέργης έξαλλος ἑστην κουπαστή άνέδῃ,
καί όλος κατακίτρινος τοιαῦτα ρητορεύει.

«Δός μου ἑστά μοῦτρα μία γροθιά, Κουταλιανέ μου, δός μου,
νά ἑδῶ άπ' τήν άνάποδῃ τήν χαυραγή τοῦ κόσμου».

Εἶπεν αὐτά κι' ὁ Παναγῆς λοξά τόν άτενίζει,
δταν ὁ ρήτωρ έξαφνα τὰ κλάμματα άρχίζει·
άλλὰ ὁ κύριος Σουρῆς φόρα ζητεῖ νά πάρη,
καί τρέχων πρὸς τόν Παναγῆν, κατακυλᾷ σ' άμπάρι,
κι' άπό τ' άμπάρι μιὰ φωνή άκούεται νά βγαίνῃ:
«Όποία μαύρη άδυσσος ένώπιόν μου χαίνει!»
Πλὴν πάλιν επανέρχεται, ἑστην κουπαστή άνέδῃ,
κι' έτοιμοθάνατος σχεδόν τοιαῦτα ρητορεύει.

»Σέ προσφωνῶ, κύρ Παναγῆ, τῆς λεδεντιᾶς στολίδι!..
Σέ βλέπω κι' άπ' τὸ φόβο μου μέ πάει ριπιτίδι.
Τράβα μέ τὸ καῖκι σου μακρὰ άπό ἑδῶ πέρα,
καί χόρταινε μ' άμόλυντο θαλασσινὸ άέρα·
άκόμη φοδερώτερος προσπάθησε νά γίνης,
καί οὔτε κάλπικο παρὰ ποτέ σου νά μὴ δίνης,
άν ὁ Τρικούπης κυβερνᾷ ἢ άν ὁ Δεληγιάννης,
μὴ βάζης κάλπῃ βουλευτοῦ, συνδυασμοῦς μὴν κάνης,
καί οὔτε γιὰ παράσημα καὐμὸ καί σὺ νά ἔχης...
φθάνει νά ἦσαι Παναγῆς κι' άκούραστος νά τρέχης
μ' αὐτὰ τὰ δρό ναυτόπουλα καί μέ τόν άδελφό σου,
καί τῶν άγώνων ἡ Ἑλλάς νά ἦναι τῶναιρό σου.
Γεγά σου λοιπόν... άξένοιαστος ἑστό κῦμα νά θερρεύης,
καί Παναγῆδες νά γεννᾶς ἐκεῖ πού ταξειδεύεις».

Εἶπεν αὐτά κι' ὁ Παναγῆς ὀλίγον έφτερνίσθη,
κι' εὐθὺς ὁ κύριος Σουρῆς ἐκ νέου έγκρεμίσθη.

Ἦν δέ κι' Ἀναγνωστόπουλος ἐκεῖ καί Μαντζαβίνος,
καί ὁ Μερκούρης ὁ γιαντρός, κιτρινωπὸς κι' ἐκεῖνος.
δοτις έν μέσῳ σιωπῆς ἑστην κουπαστή άνέδῃ,
κι' έν πνεύματι έκλογικῶ τοιαῦτα ρητορεύει.

«Σ' εὐχομαι πάντα οὐριον, κύρ Παναγῆ, ταξειδί,
καί μαῦρο σέ παρακαλῶ νά ρίξης τοῦ Λεδίδῃ».

Κι' έν μέσῳ ἤχων μουσικῶν, άλλαγμῶν καί βρόντων,
έν μέσῳ πλήθους θεατῶν ὕμνούντων καί άδόντων,
έν μέσῳ τόσης ταραχῆς καί τούων σωματείων,
συγκρούσεων, προσκρούσεων καί άλλων τεραστίων,
χωρίς κανεῖς τὸ τρομερὸν συμβάν νά καταλάβῃ,
ὁ Παναγῆς μετέωρον σηκώνει τὸ καράδι.

Τότε δ' άντήχησαν φωναί πεινόντων κατὰ κόρον:
«Ζήτω ἡ σύμπασα Ἑλλάς μετὰ τῶν περιχώρων».
Τέλος πατοῦν τὸ ἑδαφος καί οἱ προσκεκλημένοι,
κι' έξ ὄλων μία δέησις ἑστά χεῖλη άνεβαίνει,
διότι σφοί κι' άδλαβεῖς κατῶρθωσαν νά ἑδγουν,
καί όλοι κατακίτρινοι φεύγουν κι' άκόμη φεύγουν·
μόνον ὁ Κάνδης έπεσεν έν μέσῳ τοῦ λιμένος,
κι' άκόμη ἐκ τοῦ φόβου του εὐρίσκεται βρεγμένος.

Καί ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' άλλους λόγους άγγελίαις.

Εἰς τὸ άθάνατο κρασί ριχθῆτε τοῦ Παυλίδη,
πού δύναμιν καί ὄρεξιν καί φαντασίαν δίδει.

Προκηρύττομεν εἰς όλους, ὅτι ὁποῖος θέλει νάχη
ὄρεξι ἑστό φαγητό του κι' ὑγιέστατο στομάχι,
ἄς σκεφθῇ πὸς πρέπει πλέον καί κοντὰ εἰς ὅλα τάλλα
νά προμηθευθῇ άφεύκτως τῆς Γλυκόβρυσης τὸ γάλα.
Τὸ κατάστημα ἑστὸν δρόμον τὸν τοῦ Παρθεναγωγείου,
άντικρὺ καί δεξιόθεν τοῦ γνωστοῦ σας Ἀρσακείου.
Εἰς τὸν Πειραιᾷ δέ εἶναι εἰς τοῦ Πλούτωνος τὸν δρόμο,
ἑστὸν σταθμὸν Σιδηροδρόμου... κι' ὅλα ταῦτα έν συντόμῳ.

Χαβιάρι Γέλβας καί τυριά καί μπύρα ἑστην μπουκάλα.
σαμπάνια άνεκτίμητη καθὼς καί τόσα άλλα,
τούτέστιν αὐγοτάραχα καί τοῦ κουτιοῦ σαρδέλαις,
τοῦ Θανοπούλου τὸ λαμπρὸν κοσμοῦν παντοπωλεῖον,
πού κεῖται ἑστό Βασιλικὸν ἐκεῖ Φωτογραφεῖον.

Τοῦ Ῥωμηοῦ μας τὴ γραφοῖο — μέσα ἑστό τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβῃ — κι' άπό τοῦδε συνορεύει
μέ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων — μ' ένα κάποιο Φαρμακεῖον.

Καφενέ τῶν «Εἰς Φρονούντων» — νύκτα ἑμέρα συζητούντων,
μέ μπακάληδες καμπόσους, — πατζατζήδες άλλους τόσους,
μ' οὐρητήρια, σαντούρια — καί μιὰ μάνδρα μέ γαϊδούρια.